

ты. Нихий господарь разхождашеса средъ нихъ, съ трубка въ уста-та и съ ротенъ въ рука. Той бѣ высокъ и сухъ, съ лице лъскаво, съ хлатналы очы, и съ черны и съ смѣшены вѣжды. Черна-та оста мало стезы вазадъ; а Виргинія совсѣмъ смущена, держеше Павела за рука-та и приближи при жителя, за да го умоли да прости робиня-та си за любовь Божія. Най напредъ той житель не даде вниманіе на оныя бѣдноодѣяны-те дѣца; но като прежѣни нанета-та снага и руса-та и красна глава Виргійна подъ сиво факіоле и чу сладкій ѣ гласъ да трепере какъ-то и всичко-то ѣ тѣло просяща прощеніе-то, отведе трубка-та отъ уста-та си, и като издигна жезла камъ небо-то, за-кляся съ ужасна клетва че прощава робиня-та си; не за любовь Божія, но на просяща-та. Виргинія той часъ кимна на робиня-та за да отиде при господаря си, послѣ си отиде и Павелъ ся затече слѣдъ нея.

Като възлѣзоха ведно задня-та страна на планина-та отъ гдѣ-то бѣха слѣзли, и като до стигнаха на верха, сѣднаха подъ покрывка-та на едно древо, утежчена отъ трудъ, отъ гладъ-